

Táv: 20,93 km

Indulás: Negyed7-kor keltünk, majd 7:20 körül voltunk Ladánybenén ahol felvettük Mátét. Kerekegyházán Zoliéknál találkozunk Csabáékka, ahol Borika átszállt hozzánk és indultunk Fülöpszállásra.

Fülöpszállás – Kelemen-szék

Két autóval, 8 óra után érkeztünk meg Fülöpszállás központjába. Innen Csabával átvittünk egy autót Soltszentimrére. Alig indultunk el máris igazoltattak minket, de semmit érdemlegeset nem találtak a rend őrei. Legalább ők is korán keltek, bár a mi napunk izgalmasabbnak ígérkezett. Ahogy visszaértünk a többiek már túl voltak a Morgó Vendéglőben elfogyasztott kávé. A vendéglőről annyit érdemes tudni, hogy a helyiséget Petőfi apja bérelte, ezáltal Petőfi-émlékhely, amit egy emléktábla is megörökít. Még egy fő hiányzott a mai csapatból, de szerencsére hamarosan megérkezett a Petőfi Népe munkatársa, Popovics Zsuzsanna is. A mai túra egyébként az újságban is meghirdetésre került, de mivel 9 után újabb jelentkező nem érkezett elindultunk **(9:03)**.

A hőmérséklet nem volt valami szívmelengető, csípősnek ígérkezett, de a reggeli nap sugarai reménnyel töltöttek el minket. A település központja eléggé rendezetnek tűnt, a templom és a polgármesteri hivatal épülete impozáns volt. Kezdeti útvonalunk a Kossuth Lajos utca majd a Teleki Pál utca volt viszonylag a házak védelmében vezetett. Amint elértünk a foci pályához megcsapott minket a kissé hideg levegő. Bár a kis kellemetlenséget feledtette a távolban felsejlő puszták látványa a kis szél nélkül remekül megleltünk volna. Na de minden nem alakulhat kedvünkre. A bázisállomás után nem sokkal (9:23) jobbra letértünk egy földútra. Eléggé göröngyös volt és saras, természetesen mindez fagyott állapotban. Kicsit jégtörősdít is játszottunk, illetve az egyik pocolyában egy befagyott gumikacsát is találtunk. Legalább ezek a kis apró örömek feledtették a hideget. Az út bal felé elkanyarodott, de mi egyenesen mentünk tovább a füves pusztába, megjegyzem itt még jártabb úton. Alig tettünk meg pár métert máris jobb felé fordultunk egy vizes terület felé. Zsebők-szék széléhez értünk és folyamatosan lett egyre több víz a lábunk alatt így sokáig nem merészkedtünk be a területére (9:40). A túloldalon egy tanya állott, mely előtt birkák legelésztek, felettük pedig a gomolyfelhős kék ég. Igazi pusztai idill.

Ezután valahogy visszataláltunk a korábban elhagyott útra, vagy lehet másokra. Itt nem igazán lehetett átlátni melyik út merre vezet, mert szinte mindegyik elveszett a füves pusztába. Ezért is haladtunk úgy mond toronyirányt. Egy közelben lévő másik székhez akartunk eljutni és helyel-közzel egyenesen mentünk odáig, ügyelve arra, hogy lábnyomainkkal, lépteinkkel minél kevesebb 'kárt' okozunk a járhatatlanabb részek. Így sikerült egy széles utat találnunk melyen kisebb nagyobb befagyott tócsák voltak ismételt. A szél továbbra is érezhető volt, de ismét elvonta valami figyelmünket. Egy különös hármás dombra lettünk figyelmesek, amelyet muszáj volt közelebről is megnéznünk. Sajnos semmilyen azonosításra szolgáló jelet nem találtunk, de hogy csak úgy egy hármás dombot lapátoljanak itt össze elég valótlannak tűnt. Továbbhaladva egy magaslat következett, amelyen pár fa védelmében nyugodtan megreggeliztünk (10:13). A domb mellett egy csatorna húzódott áteresszel. Ezen átkelve a túloldalon folytattuk utunkat és hamarosan megpillantottuk a távolban a sárga horizontba felsejlő kékséget.

Ahogy folyamatosan közeledtünk egyre jobban kivehető volt a **Kelemen-szék** sziluettje és egyre nagyobb vízfelület vált láthatóvá. De még mielőtt elértünk volna egy újabb domb kényszerített minket vizsgálatra, illetve a vadlester is ki kellett próbálni. Na de már eléggé fel voltunk paprikázva, hogy elmenjünk a tó széléhez **(10:50)**. A baj az, hogy nem hoztunk magunkkal széket és több napra való élelmet, mert itt aztán le lehetett volna táborozni. Az egész a fagyott tó nyitányával kezdődött, majd a kisebb nagyobb nád szigetek, a tó felett látszó távoli deres fák látványával folytatódott. Mindehhez még a felhős, kék ég is adott egy kis színt, amit az előbújó nap még kicsit színesített is. Rámerészkedtünk a jégre is kb 2-3 métert mentünk be rajta, de nem szakadt be. A szélén sétálva újabb és újabb szigetek és távolságok kerültek látótérbe és egyszóval pazar volt, amit láttunk. A hely rejtelve abban van, hogy évszaktól függetlenül csodás látványt nyújt, mi éppen egy téli arculatát láttuk. Külön érdekesség volt, hogy a nádas széléhez állva melegebb volt, mint előtte. A Kelemen-szék felkeresése egyáltalán nem volt rossz ötlet, sőt az eltávozás volt rossz. De ez sem olyan amit örökre maga mögött hagy az ember, mert ide is bármikor vissza lehet jönni, ha tudsz róla. Ugyanis hiába halad el közelében az 52-es főút nem igen lehet róla észrevenni ezt a pusztai csodát, mert szinte egy szintben van környezetével, de észrevehetetlenségét nem is a nád okozza. Erről mi is meggyőződünk, ahogy távolodtunk tőle (11:00). Maximum 0,5-1 métert emelkedtünk a szélétől, tehát inkább jobban rá kellett látnunk a tóra mégis fokozatosan

tűnt el a fagyos víztükör, a víz és a föld határvonala, a nádas széles, a nádszigetek ahogy távolodtunk. Hihetetlen, mintha délibáb lett volna.

Kelemen-szék – Soltszentimre

Innen a Duna-völgyi-főcsatorna hídját igyekeztünk megcélozni a pusztán átvágva. Igaz a pusztá maga nem egy üres, unalmas vidék. Első kilométereken kicsit szilárdabb földön meneteltünk és egy villámcsapást túlélő, törzsében szinte teljesen kettévált fát is találtunk. Ezt követően gémes kutakat jelöltünk meg irányzékul. Kicsit kellemesebb volt a nap felé haladni, mert a szél kicsit észak, észak-keleti irányból fújt mögülünk és a szembe sűrű nap valósággal melegített. Ismét megpillantottunk egy tanyát, amely mellett egy nagy birkacsorda legelészett, de terelő kutyákat nem láttunk (11:22). Egy ember terelgette őket, miközben mi megcsodáltuk a vasgémet és az alatta lévő kútgyűrű hült helyét. Egy kicsit emelt a hely látványán az egymásba hordott kévék. A nap kicsit játszadozott velünk, mert ismét elbújt és a szél kerekedett felül. A füves aljzatban megbúvó vizes felületek egyre nagyobbak lettek és eleinte fagyosak voltak, de már olyan is akadt, amelyben felolvadt a víz. Így útkeresésünk olyan volt mintha nem tudnánk merre akarunk menni, illetve biztos ami biztos nagyobb körben kerültünk egyes foltokat. Na de legalább nem lettünk nyakig vizesek. Mire elértünk a következő gémeskúthoz (11:53), a nap ismét előbukkant remek fényképkészítési lehetőségeket nyújtva. Azt mondani sem kell, hogy a tavat elhagyva akár merre néztünk semmit nem láttunk, de mégis annál többet. Imitt amott erdőfoltok, egy-két fa magányosan a pusztában, a változó megvilágítás és néhol a kisebb-nagyobb vízi világ mind körbe vettek minket és mintha egyik irányba nézve sem akart véget érni. Ennek a részévé váltunk mégis alig láttunk valamit. A második gémes kutunk már fából volt, kútja is megvolt, amely vélhetően eléggé mély volt, mert körbe volt kerítve. Itt már látszott a távolban egy major, amely a következő tornyot jelentette.

Célba vettük, de valahogy nem nyílegyenesen mentünk feléje, hanem kis kerülőt téve. Ez is azt mutatja, hogy tudat alatt mi nem vagyunk olyan átvágósak, levágósak. Nem is ez volt igazán a célunk ma mégis úgy alakult, de nem hagytuk ki a látványosságokat. Átmentünk egy kiszáradt kis nádason, majd egy nagyobb legeltető részre értünk. Itt a csapat eléggé szétszéledt ki erre, ki arra, de mindannyian keresztülmentünk a határvonalon, melyet egy-két facsoport és dombocská jelölt. Menet közben a távolban vagy két tucat őzet is láttunk szaladni. Elérkeztünk a Duna-völgyi-főcsatornához (12:29), melynek egyik oldalán, a parton magas fák mutatták a csatorna vonalát, a másik oldalon meg szinte végig nádas húzódott. A nap ekkor ismét kisütött, de csak annyi ideig, hogy kicsit felmelegedjünk, és remek képeket készíthessünk. Ez is azt bizonyítja, hogy a természet azért mindent nem enged: térj vissza, hogyha más fényviszonyokat szeretnél, vagy éppen melegebbet.

Ezután átkeltünk a hídon, majd kicsit sárosabb földúton haladtunk el a major mellett és egy nagy felhő ismét eltakarta a napot. Ezt követően egy műútra értünk, de nem sokáig mentünk rajta, mert észrevettük a Csonka-tornyot és azt megcélozva most tényleg torony iránt mentünk. Azért sikerült egy földutat megtalálni, amely eleinte füves volt, majd csak középen volt egy kis füves csík (13:04). Annak ellenére, hogy menet közben beszélgetni szoktunk szinte észre sem vettek minket az állatok. Erre szolgált jó példának, hogy két nyúl is szinte mellőlünk pattant fel a fűből és szaladt el sebesen a távolba. Lefényképezni esélyünk sem volt, de a tapsifületek sokáig lehetett látni. Egy nagyobb szőlőültetvény mellett is elhaladtunk, majd csatlakozott hozzánk a jelzés is. Alig vártuk, hogy elérjünk a toronyhoz, mert már éhesek voltunk egy kicsit, főleg attól is, hogy Borika a túrófánk elkészítését ecsetelte. Végül elértünk a magányosan álló romhoz (13:29). Azért is rom, mert a tornya áll illetve az egyik oldalfala, valamint a másik oldalának az alapja. Ennek ellenére remek állapotban van és könnyű elképzelni a hiányzó részeket. A toronynak nem volt teteje, illetve fel sem lehetett menni. A belsejébe, mivel semmi nem akadályozza meg a látogatót be lehet menni és remek pihenőhelyként szolgál. Így tettünk mi is, mert megettük maradék eledeleinket, miközben Csaba előadását hallgattuk Szent Imréről és a toronyról. Ekkor Borika váratlanul előhúzta kis táskájából a túrófánkot és a finom meglepetés étékből igencsak jól laktunk.

Teli hassal elhagytuk szélvédett helyünket, de felkereshettük és részese lehettünk a múltnak, amelyet még mindig méltón hirdet a torony. A toronytól nem messze egy különleges facsoport áll mintegy kaput képezve. Ezután átmentünk a torony dombja mentén elhaladó csatornán (13:53), majd füves területen vágunk át ahonnan remek kilátás nyílt Csengőd felé. Egy szekérútra értünk, amely egy kis erdőfoltba vezetett be fák által képzett alagúton át, majd jobbra tértünk le az útról. Itt egy kis szegletben még több volt a hó, amelynek nagysága fokozatosan csökkent. Itt a nádas, a hó és az öregebb fűzfák remek panorámát nyújtottak. Most Soltszentimre templomtornyát választottuk vezetőül ahogy a nagy füves 'mezőn' vágunk át. Áthaladtunk egy

kis csatornán, majd a vasúti sínen (14:32) egy megszüntetett vasúti átjáróban. Utunkat egy régi földúton folytattuk, amely már alig volt meg, mert a mellette elterülő földek részévé vált és teljesen ellepte a 'pusztai fű'.

Itt egy csoportban Pom-pomra hasonlító csomókat láttunk. Egy darabig egyenesen mentünk, majd ismét rövidebb utat kerestünk és egy szőlőtáblához közeledtünk. Közben jobbról egy dombra lettünk figyelmesek melyen biztosan állítható, hogy háromszögelési pont is volt, de mivel már sok kilométer volt a lábunkban így nem kerestük fel. Igencsak szabadon, de az ültetvényben nem kárt téve mentünk át a szőlők között, ráadásul az éppen ott dolgozókat sem zavarta, hogy mi arra járunk. Elértünk egy széles földútra (14:48) és innen már csak be kellett gyalogolnunk **Soltszentimrére**. A település első házai után már sárosabb, feketébb földön kellett lépkedni, majd jobbra fordulva hamarosan műútra értünk. Áthaladtunk az egyik Kolon-tói övcsatornán, melyen egy zsilip duzzasztotta fel a vizet. Így híd egyik felén fagyott volt a víz, a másik felén meg vígan folydogált. Menet közben Zsuzsa elkészönt tőlünk mivel egy riportot készíteni tért be az egyik házba. Elértünk a fő úthoz, majd a templomokhoz mentünk. Itt Szent Imre domborművét is felkerestük és egy csoportkép erejéig túrakörössé fogadtuk **(15:17)**.

Csabával elmentünk a másik autóért, majd visszaérve mi is beültünk egy kis melegedőre a kocsmába. Ahogy érkezünk úgy távoztunk. Kerekegyházán elkészöntünk Zoliéktól, Csabától, Borikától és a két kutyától, Rafitól és Szotyitól akik szintén teljesítették a mai távot és remekül helytálltak. Máté Ladánybenén kiszállt, mi pedig Dabasig már meg sem álltunk. Az időjárás még egy kis furfangot tartogatott nekünk, ugyanis nem sokkal utána, hogy hazaértünk szállingózni kezdett a hó, majd elég sokáig esett is.

Mai túránk is remekre sikerült, bár kicsit hideg volt, de a meleg otthont kár lett volna érte feláldozni. Hatalmas területen vágunk át, de tudatosan. A sarokba állítás is szóba került a túra során, persze vicces értelemben. De a sarokba állítás fogalma itt nem büntetés hanem kihívás ha sikerül akkor sok mindent felderíthetsz, de kérdés van elég időd rá? Nekünk mára csak pár óra jutott ebből a 'mindent magába foglaló semmiből' mégis hálával tartozunk a tájnak, hogy magába engedett minket és megmutatta, hogy miért is gyere ide vissza.

GPS adatok: 20,93 km mozgás idő: 4:51, álló idő 1:23, menet idő 6:14.

A www.turistautak.hu-n nem lehetett itinert készíteni.